

Tredje Söndagen i Stora fastan

Kampen mot ondskan – Den demonbesatte stummes söndag

5 Mos 32:8-18; Ef 6:10-18; Mark 9:14-32; Ps. 25:1b-2b, 17-18, 20

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Förra söndagen talade vi om den kämpande tron och hur den kampen börjar i mig själv. På samma sätt är det med kampen mot ondskan: den kan inte hänskjutas till någon avlägsen ort. Även den börjar här; i och hos oss själva.

Vi möter idag Jesus då han driver ut en ond ande; en ande som vill den unge pojken den har tagit sin boning i illa. Vi hör hur pojken drivs till vansinniga handlingar; till att skada sig själv, till och med göra slut på sitt liv. Men innan Jesus tar sig an detta onda hör vi honom, nästan irriterat, påpeka bristen i människors tro. Han ser ondskan och vad den gör med pojken men väljer just då att flytta fokus från att handla om *något annat* till att handla om dig och mig; till att handla om allas vår egen relation till Gud Fadern.

När vi idag ser och försöker ta in allt som händer; när vi i vår tid förstår och far illa av den utbredda trolösheten, så vet vi att även detta känner vår Herre. Han vet vad det vill säga att inte vara trodd. Ändå är det lätt att med sorg fråga sig varför människor är döva för evangeliet; för Sanningens röst.

Varför skall det vara så svårt?

Samtidigt är det klart att det måste vara svårt. Annars hade det inte haft någon betydelse. Utan svårigheten hade omvändelsen varit bara yta. Men omvändelsen till efterföljelse måste få djupa och genomgripande effekter och konsekvenser. Detta handlar om långt mer avgörande ting än ägodelar, rikedom, social ställning eller hur andra ser på oss. Det är därför självklart att det är svårt. Frågan bör därför i stället vara *vad* det är som gör det så svårt.

Vad är det som gör detta så svårt?

För det första skall vi vara medvetna om att motståndet inte är nytt för vår tid. Vi hörde då Mose avskedstalar till Israels hela församling; hur denna, Jesurun, blev fet och slog bakut. ”Du blev fet och tjock och stinn [säger Moses till Israel, det rättfärdiga folket]. Han övergav Gud, sin skapare, och föraktade sin frälsnings klippa. De retade honom genom främmande gudar, med vidrigheter väckte de hans vrede. De offrade åt onda andar, som inte är Gud, åt gudar som de inte kände, nya gudar som nyss kommit till och som era fäder ej fruktade. Du övergav Klippan som födde dig. Du glömde Gud som gav dig livet.”¹

¹ 5 Mos. 32:15-18

De hade övergett Gud; vänt honom ryggen. De föraktade sin frälsnings klippa. De retade Gud med vidrigheter; offrade åt onda andar; vände sig till nya gudar och glömde sin härkomst och skapare. Ja, de valde att vända livet ryggen.

Detta hade kunnat skrivas igen, i dag. Vad är det som gör detta så svårt?

Vad är det som gör att döden och allt som därtill leder har större dragningskraft än valet att överleva? Vad får människan att välja allt annat än löftet som förlåtelse; undergång framför evigt liv?

De ville inte lyssna med det örat. De ville inte tro. Och vi hör så, i evangeliet, Jesus utbrista ”Detta släkte som inte vill tro!”²

Vad är det som gör det så svårt? Vad är det som drar i oss; som inte vill liv; som uppviglar oss till trolöshet?

Herren vet. Och han säger själv ”Jag har kommit i min Faders namn, och ni tar inte emot mig. Men kommer det någon annan i sitt eget namn tar ni emot honom.”³ Med en annan menade han, för att låna Irenaeus⁴ ord från hans skrifter mot heresierna: Antikrist som är främmande för Gud. Och detta är vad Antikrist kommer att göra under sin tid vid makten: han för över sitt välde dit och sätter sig i Guds tempel för att intala sina tillbedjare at han är Kristus. Därför säger Daniel: Han vanhelgade tempelplatsen; i stället för offer kom synd, rättfärdigheten slogs till marken, han gjorde det och hade framgång (Dan 8:11f). Det gick fort att bryta ner. Inte mer än en halv vecka tog det (Dan 9:27). Antikrist spred fördärv bland de mäktiga och i det heliga folket. Svek var i hans hand och han hade höga tankar om sig själv. Ja, snabbt gick det och det skall vara till tidens slut (Dan 9:27).

När vi nu ser vilka krafter vi har att göra med förstår vi att det inte är lätt. Och vi förstår samtidigt nödvändigheten i att vi bryter oss loss från den snara som binder oss vid trolösheten. Men det är inte *någon annan* som måste bryta sig loss. Det är jag.

Så riktar Jesus sin uppmärksamhet mot pojken. Och vid blotta åsynen av Herren börjar anden genast slita och rycka i gossen som faller till marken; vrider sig och tuggar fradga. Jesus frågar pojkens far: "Hur länge har det varit så med honom?" Fadern svarade: "Sedan han var barn. Ofta har den kastat honom i elden och i vattnet för att ta livet av honom. Men om du kan, så förbarmadig över oss och hjälp oss!" På nytt flyttar Jesus fokus från demonen: ”Om du kan? Om jag *kan*?! Vet du inte att allt är möjligt för den som tror.” Genast ropade barnets far: "Jag tror. Hjälp min otro!"⁵

En intressant fråga i detta är vad som hade hänt om Jesus inte hade tagit tillfället i akt att undervisa och förmana människorna som var församlade? Vad hade hänt om han enbart hade bjudit folket på en känsla av seger? Se, han hade i det bekräftat människan som hon är: trolös och utan potential till förbättring. Och pojkens far hade aldrig vänt om och bett om hjälp med att stärkas i sin tro.

² Mark 9:19

³ Joh 5:43

⁴ Irenaeus, Mot heresierna

⁵ Mark 9:20-24

I detta förstår vi att Kristi Kyrka inte grundades för att bekräfta människor. Det är en villfarelse som går hand i hand med den Antikrist som satte sig själv på guds plats och därifrån lurar människor till trolöshet. Kyrkans uppdrag är inte att bekräfta människan sådan hon är utan Kyrkan är den (enda) plats där människan kan förändras och bli del i segern; den seger som genom Kristi död på Korset och Hans uppståndelse är vunnen över döden.

Så vad är det då som är så svårt? Ja, rikta frågan till dig själv så har du kommit svaret lite närmre: Varför väljer jag annat i mitt liv än sådant som hjälper min tro? Vad är det som vill dra mig bort från ödmjukhet och omvändelse?

Att därför, för sin egen skull, vända sig i bön till Herren – för han sade ju det om den demonbesatte pojken, att "den sorten kan bara drivas ut med bön."⁶ – och, med pojkens far som förebild, säga "Herre, jag tror. Hjälp min otro!"

⁶ Mark 9:29